

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Oživení, o. s.**, se sídlem Lublaňská 18, Praha 2, IČ 67365353, zast. Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou, se sídlem Muchova 232/13, Praha 6, proti žalovanému: **České dráhy, a. s.**, se sídlem nábr. gen. Ludvíka Svobody 12, Praha 1, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

t a k t o :

- I. Žaloba s návrhem, aby žalovanému bylo zakázáno zasahovat do žalobcova práva na informace účelovým opakovaným vydáváním a následným rušením svých vlastních správních rozhodnutí o odmítnutí informace, jejichž jediným účelem je nevydat jakékoli pravomocné správní rozhodnutí, které by žalobce mohl podrobit soudnímu přezkumu dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, se z a m í t á.**
- II. Návrh žalobce, aby soud zrušil rozhodnutí Českých drah, a. s., ze dne 9. 9. 2013 čj. 57403/2013-O25, se o d m í t á.**
- III. Návrh žalobce, aby žalovanému bylo uloženo poskytnout žalobci informace požadované v jeho žádosti o informace ze dne 27. 3. 2012, se o d m í t á.**
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 28. 1. 2014 domáhá soudní ochrany proti souboru po sobě jdoucích, po obsahové stránce zcela totožných prvoinstančních rozhodnutí o odmítnutí informace, které ani po téměř dvou letech správního řízení u žalovaného a dvou soudních řízeních nedospěly do fáze jakéhokoliv pravomocného rozhodnutí o odmítnutí informace, ani k poskytnutí informace samotné.

Žalobce podotýká, že z předchozího chování žalovaného je zřejmé, že si je vědom své povinnosti vydat ve věci rozhodnutí, které bude možné napadnout žalobou ve správním soudnictví, avšak záměrně tak neučinil. Postup žalovaného, který takto dlouhodobě opakovaně zneužívá situace, kdy je sám sobě odvolacím orgánem, je však dle přesvědčení žalobce jednáním, které je nutno posoudit jako nezákonný zásah do žalobcova práva na informace, který trvá. Z posledního dopisu žalovaného, který byl žalobci doručen dne 9. 12. 2013, pak vyplývá, že žalovaný o posledním podaném odvolání žalobce prostě a jednoduše nikdy nerozhodne. Žalobce se dále domáhá vydání rozhodnutí podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, kdy bude žalovanému po věcném přezkumu charakteru požadovaných informací a případných relevantních důvodů pro odmítnutí informace nařizeno požadované informace poskytnout.

Pro žalobce nemá žádný význam opakovaně žalovat na nečinnost, neboť soudem případně vydaný rozsudek žalovaný nebude po věcné stránce respektovat, stejně jako nerespektuje žádné lhůty stanovené zákonem o svobodném přístupu k informacím nebo správním řádem. Ani případný úspěch v takovém soudním sporu na nečinnost totiž nepovede k vydání rozsudku, kterým by žalobce mohl s úspěchem vymáhat od roku 2008 marně požadované informace o nakládání s veřejným majetkem.

Žalobce se tak domáhá kromě ochrany před nezákonným zásahem do práva na informace rovněž zrušení posledního ve věci vydaného prvoinstančního rozhodnutí.

Dále žalobce rekapituluje postup žalovaného od podání žádosti o informace dne 27. 3. 2012. Žalobce shrnuje, že žalovaný po vydání rozsudku zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2013 č.j. 11 A 148/2012-84 zaujal novou taktiku a rozhodl se nikdy nevydat rozhodnutí, kterým by byla věc pravomocně před jeho orgány ukončena. Žalovaný tak opakovaně od května 2013 vydává v první instanci rozhodnutí o odmítnutí informace, které pak ve druhé instanci opakovaně ruší s odůvodněním, že prvoinstanční rozhodnutí neobsahuje dostatečné důvody pro odmítnutí informace, avšak to jen proto, aby následně v první instanci vydal žalovaný obsahově zcela totožné rozhodnutí o odmítnutí informace. V době podání žaloby byla žádost žalobce již 5× odmítnuta rozhodnutím, která byla následně 4× v rámci odvolacího řízení zrušena a vrácena zpět k novému jednání. V posledním případě již žalovaný o podaném odvolání vůbec nerozhodl a žalobci sdělil, že tak neučiní a že si nepřeje být v této věci žalován.

Z jednání žalovaného je nadevší pochybnost zřejmé, že nehodlá nikdy vydat pravomocné rozhodnutí, které by soud mohl po obsahové stránce přezkoumat, tedy takové rozhodnutí, které by obsahovalo jakékoliv relevantní důvody odpovídající důvodům pro odmítnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Tyto kroky žalovaného nejsou činěny z neznalosti zákona či nevědomě, ale naopak jsou motivovány jediným účelem, a sice nikdy informaci žadateli neposkytnout a zejména se vyhnout situaci, kdy by k takovému kroku mohl být nucen za pomoci exekuce na majetek. Žalobce je přesvědčen, že takovému jednání žalovaného soud nesmí přiznat ochranu.

Žalobce se rozhodl nepodávat žalobu na nečinnost žalovaného, když tento je nečinný vědomě a zcela s rozmyslem jednak proto, aby nikdy nemohl být na základě pravomocného rozsudku, který by eventuálně soud vydal po věcném přezkumu pravomocného rozhodnutí, přinucen informace žalobci vydat. Z předchozího chování žalovaného je přitom zřejmé, že si je vědom své povinnosti vydat ve věci rozhodnutí, které lze napadnout žalobou ve správním soudnictví, avšak záměrně tak neučinil. V dané věci dokonce opakovaně „ukončil“ informační spor tím, že žalobci neformálně „slibuje“ informace poskytnout výměnou za to, že žalobce nebude svá práva vymáhat soudně. Postup žalovaného, který dlouhodobě opakovaně zneužívá

situace, že je sám sobě odvolacím orgánem, je však dle přesvědčení žalobce jednáními, kterému soud nemůže přiznat ochranu.

V další části žaloby žalobce podrobně uvádí důvody, pro něž se domnívá, že na poskytnutí požadovaných informací má nárok.

Žalobce dále žádá soud, aby přistoupil k aplikaci § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím a věcně přezkoumal existenci relevantních důvodů pro odmítnutí informace. K tomu poukazuje na to, že povinné subjekty typu žalovaného ani po dvanácti letech platnosti zákona o svobodném přístupu k informacím účelově takzvaně „neumějí“ odůvodnit svá rozhodnutí o odmítnutí informace v souladu se zákonem. Jedná se zejména o obchodní společnosti vlastněné územně samosprávnými celky nebo státem, které v pravém slova smyslu ani nemají odvolací orgán, který by prvoinstanční rozhodnutí skutečně přezkoumával a rozhodnutí první instance jakkoliv korigoval. Zpravidla se tak jedná o účelné protahování řízení a zjevně o obstrukce, které zejména v některých případech narůstají do extrémních rozměrů.

Podle názoru žalobce současná praxe krajských soudů vede k důsledné aplikaci ust. § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím a vycházejí z toho, že pouze výslovné nařízení vydání informace soudem vede ke skutečné soudní ochraně žadatele o informaci. Pouhé zrušení nezákonného rozhodnutí postavení žadatele o informaci nijak nezlepšuje a vhání jej pouze do dalších kol soudních řízení, čehož ukázkovým příkladem je spor mezi žalobcem a žalovaným v této právní věci. Žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. A 2/2003-73 ze dne 31. 7. 2006, z něhož vyplývá, že Nejvyšší správní soud se přiklonil spíše k variantě, že soud může nařídit vydání informace pouze v případě, že napadené správní rozhodnutí obsahuje důvody pro odmítnutí informace a tedy jej lze po věcné stránce přezkoumat, zároveň však Nejvyšší správní soud konstatoval, že by se v budoucnosti mohl přiklonit k jinému výkladu citovaného ustanovení, tedy takovému, že pokud správní rozhodnutí neobsahuje žádné důvody pro odmítnutí informací, musí správní orgán informaci poskytnout. Žalobce má za to, že žalovaný v tomto případě množstvím obstrukcí již dostatečně prokázal, že v daném případě jsou splněny podmínky pro uplatnění ust. § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce v tomto směru poukazuje i na již vydaná rozhodnutí Městského soudu v Praze, kdy bylo toto ustanovení aplikováno.

Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud žalovanému „zakázal zasahovat do žalobcova práva na informace účelovým opakovaným vydáváním a následným rušením svých vlastních správních rozhodnutí o odmítnutí informace, jejichž jediným účelem je nevydat jakékoliv pravomocné správní rozhodnutí, které by žalobce mohl podrobit soudnímu přezkumu dle § 65 s.ř.s.“ Dále žalobce žádá, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2013 č.j. 57403/2013-O25 a nařídil žalovanému poskytnout žalobci informace požadované v jeho žádosti ze dne 27. 3. 2012.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že jeho postup je zcela v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím, neboť v případě žalovaného nelze dle ust. § 178 správního řádu určit nadřízený orgán, a tudíž v souladu s ust. § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím rozhoduje v odvolacím řízení ten, kdo stojí v čele povinného subjektu.

Žalovaný uvádí, že jak bylo již žalobci sděleno, mezi žalovaným a jeho smluvními partnery probíhá dlouhodobě jednání o novaci stávajících smluvních vztahů v předmětné problematice. Poté, co dojde k realizaci novace mezi žalovaným a jeho smluvními partnery,

tedy budou stávající smlouvy nahrazeny novými smlouvami, a poté budou žalobci požadované informace poskytnuty, ačkoliv je žalovaný přesvědčen, že na žalobcem požadované informace nelze vztáhnout ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím. Vzhledem k tomu, že zatím nové smlouvy nebyly uzavřeny, je stávající smluvní dokumentace skutečnost tvořící obchodní tajemství.

K možnosti aplikace § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím žalovaný upozorňuje, že právní závěry správních soudů nelze aplikovat mechanicky, a to zejména ve vztahu k rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. A 2/2003, kde jako žalovaný vystupovalo Ministerstvo financí, tedy ústřední orgán státní správy, subjekt zcela odlišného postavení od žalovaného v tomto případě, kterým je akciová společnost podnikající v oblasti železniční dopravy. Vzhledem k rozdílné povaze subjektů jsou dle názoru žalovaného právní závěry citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v této věci jen velmi omezeně použitelné.

Žalovaný dále poukazuje na to, že při posuzování nároku žalobce by se soud měl zabývat otázkou realizace práva na informace žalobcem, tedy zda se v případě žalobce jedná o výkon v souladu s dobrými mravy.

Žalovaný se tak domnívá, že není povinen žalobci poskytnout požadované informace na základě zákona o svobodném přístupu k informacím, avšak žalovaný se přesto rozhodl žalobci požadované dokumenty poskytnout poté, co dojde k novaci stávajících smluvních vztahů. Proto má žalovaný za to, že žaloba je nedůvodná, a navrhuje, aby ji soud zamítl.

Žalobce podal k tomuto vyjádření repliku, ve které zejména uvedl, že tvrzení žalovaného, že mezi stranami smlouvy probíhají jednání za účelem poskytnutí informací žalobci, je zcela účelové. K tomu poukazuje na to, že tato údajná jednání žalovaný „vyvíjí“ minimálně od srpna roku 2012, tedy v době podání žaloby již 17 měsíců. Zaslání požadovaných dokumentů bylo žalobci ze strany žalovaného přislíbeno již v srpnu 2012, a to v horizontu jednoho měsíce. Do dnešního dne žádné informace žalovaný žalobci neposkytl, a proto žalobci nezbývá, než informaci vymáhat soudně. Žalovaný pak i nadále naprosto rezignuje na jakoukoliv aplikaci ustanovení o obchodním tajemství na danou situaci a tedy na zdůvodnění, proč by některé informace měly být chráněny jako obchodní tajemství. Žalobce je i přes vyjádření žalovaného přesvědčen, že v daném případě se na žalovaného zákon o svobodném přístupu k informacím vztahuje, neboť o majetek, se kterým nakládá, se nijak nezasloužil a přešel na něj přímo ze státu. Žalobce proto trvá na podané žalobě v plném rozsahu.

Z předloženého spisu v projednávané věci vyplývá, že žalobce podal žádost o poskytnutí informace dne 27. 3. 2012.

Rozhodnutím povinného subjektu ze dne 16. 4. 2012 čj. 1343/2012-O25 byla žádost žalobce odmítnuta (poprvé). K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím předsedy představenstva ČD ze dne 30. 5. 2012 čj. 56976/2012-O25.

Rozhodnutím povinného subjektu ze dne 28. 6. 2012 čj. 1731/2012-O25 byla žádost žalobce odmítnuta (podruhé). Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí opět odvolání, které bylo vyřízeno sdělením předsedy představenstva žalovaného ze dne 9. 8. 2012 čj. 57957/2012.

Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2013 čj. 11A 148/2012-82 shora citované sdělení předsedy představenstva zrušeno jakožto zamítavé rozhodnutí o odvolání v materiálním smyslu a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Rozhodnutím

předsedy představenstva žalovaného ze dne 10. 5. 2013 bylo rozhodnutí povinného subjektu ze dne 28. 6. 2022 zrušeno a věc mu vrácena k novému projednání.

Rozhodnutím povinného subjektu ze dne 27. 5. 2013 čj. 57957/2013-O25 byla žádost žalobce odmítnuta (potřetí). K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím předsedy představenstva ČD ze dne 4. 7. 2013 čj. 57403/2012-O25 a věc vrácena povinnému subjektu k novému projednání.

Rozhodnutím povinného subjektu ze dne 22. 7. 2013 čj. 57403/2013-O25 byla žádost žalobce odmítnuta (počtvrté). K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím předsedy představenstva žalovaného ze dne 28. 8. 2013 a věc vrácena povinnému subjektu k novému projednání.

Rozhodnutím povinného subjektu ze dne 9. 9. 2013 čj. 57403/2013O25 byla žádost žalobce znovu odmítnuta (popáté). Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, o němž nebylo ke dni podání žaloby rozhodnuto.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 17. 3. 2005, čj. 2 Aps 1/2005-65 (publikovaném pod č. 603/2005 Sb. NSS), konstatoval, že ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.

S účinností od 1. 1. 2012 byla 6. podmínka z textu ust. § 82 s. ř. s. vypuštěna, judikatura vztahující se ke zbývajícím podmínkám je však i nadále použitelná.

Žalobce v daném případě spatřuje nezákonný zásah žalovaného v obstrukcích při vyřizování jeho žádosti o informace, tj. fakticky v jeho rozhodovací činnosti. Soud musel v první řadě vážít, zda je vůbec pojmově možné, aby bylo možno se proti nezákonné rozhodovací činnosti žalovaného bránit zásahovou žalobou. K tomu je třeba předznamenat, že zásahová žaloba je ve správním soudnictví institutem zjednodušeně řečeno subsidiárním, tedy takovým, kterého lze použít jedině tehdy, pokud možnost ochrany formou podání žaloby proti rozhodnutí nebo na ochranu proti nečinnosti vůbec nepřipadá do úvahy.

V projednávané věci dosud nebylo vydáno žádné rozhodnutí, proti kterému by bylo přípustné podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu (s výjimkou rozhodnutí předsedy představenstva ze dne 9. 8. 2012, které bylo soudem zrušeno). Prvoinstanční rozhodnutí povinného subjektu nelze napadnout správní žalobou z toho důvodu, že jde o rozhodnutí nepravomocná, jimiž nebylo správní řízení definitivně ukončeno a nebyla jimi proto

(s definitivní platností) určena žalobcova práva nebo povinnosti. Rozhodnutí o odvolání pak nelze napadnout správní žalobou z toho důvodu, že rovněž nejde o rozhodnutí, jimiž by byla závazně určena práva a povinnosti žalobce a která proto nejsou rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008 čj. 2 As 37/2007-111).

Z těchto důvodů ovšem není možno se proti rozhodnutím vydaným povinným subjektem bránit ani zásahovou žalobou, neboť žalobce jimi dosud na svých právech zkrácen nebyl a není tak splněna 2. podmínka shora citovaného testu. Žalovaný totiž nevydal dosud žádný akt, jímž by závazně určil, že žalobce právo na poskytnutí požadovaných informací nemá.

Shora uvedené by již bylo dostatečným důvodem pro zamítnutí žaloby. Soud nicméně musel vzít do úvahy žalobcovo tvrzení, že žalovaný může nekonečným „kolotočem“ vydávaných a následně rušených rozhodnutí o odmítnutí žádosti dosáhnout toho, že správní řízení nebude pravomocně ukončeno nikdy, takže žalobce nebude mít možnost obrátit se na správní soud. Taková situace skutečně teoreticky nastat může, a pokud by se jí žalobce neměl možnost bránit u správního soudu, jednalo by se o rozpor s ust. čl. 46 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Soud proto musel vážit, jakým způsobem by se mohl žalobce proti takové situaci bránit, resp. jaký vhodný prostředek obrany mu soudní řád správní nabízí.

Podle názoru soudu je tímto prostředkem žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podaná proti zrušujícímu rozhodnutí odvolacího orgánu. Pokud půjde o několikáté zrušující rozhodnutí, které bude založeno na stejných nebo podobných důvodech a bude tedy možno dovodit, že se skutečně již jedná ze strany povinného subjektu o obstrukci, jejímž jediným cílem bude zabránit realizaci práva žadatele na informace a znemožnit mu přístup k soudu, pak lze takové zrušující rozhodnutí již posoudit jako rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., tedy jako rozhodnutí, jímž je žadateli informace odeprána a které pak bude možno napadnout správní žalobou. V případě přezkumu takového rozhodnutí pak soudu nic nebrání ani v aplikaci ust. § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím a soud tak může efektivně zjednat žadateli přístup k požadovaným informacím, budou-li pro to splněny zákonné podmínky. Fakt, že rozhodnutí, jímž odvolací orgán ruší rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a věc mu vrací k dalšímu řízení, může být za určitých okolností podrobeno soudnímu přezkumu, potvrdil Nejvyšší správní soud (byť za odlišné procesní situace) v rozsudku ze dne 11. 10. 2013 čj. 7As 4/2013-81, kde povinný subjekt vystupoval naopak v pozici žalobce.

Podle názoru zdejšího soudu je shora nastíněná možnost obrany proti žalobcem tvrzenému nezákonnému postupu povinného subjektu efektivnějším prostředkem ochrany práva na informace než zásahová žaloba, kterou žalobce zvolil. Přijatý výklad je pak rovněž v souladu se zásadou, podle níž má být zásahová žaloba obecně subsidiárním prostředkem ochrany ve správním soudnictví a má tedy být využívána jen tam, kde nelze ochrany dosáhnout cestou žaloby proti rozhodnutí.

Shora uvedený výklad ovšem nemůže nijak zvrátit rozhodnutí soudu v této věci. Pokud by soud dospěl k závěru, že v projednávaném případě se žalovaný skutečně dopustil obstrukcí s cílem žalobci zabránit v přístupu k jím požadovaným informacím, pak by kupř. poslední rozhodnutí předsedy představenstva ze dne 28. 8. 2013 bylo rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví. Ve vztahu k němu by pak ovšem nebyla splněna 4. podmínka shora citovaného testu a soud by proto musel zásahovou žalobu i v takovém případě zamítnout. O jeho zrušení pak soud sám bez takového návrhu žalobce rozhodnout

nemohl, nehledě k tomu, že pokud by žalobce takto svoji žalobu skutečně koncipoval, byla by podána opožděně.

Soud pro účely rozhodnutí v této věci nemusel řešit, zda postup žalovaného již dosáhl oné míry, kdy jeho rozhodování lze označit za obstrukce. Tuto otázku bude moci řešit až v případě, kdy bude rozhodnuto o posledním podaném odvolání žalobce proti rozhodnutí povinného subjektu ze dne 9. 9. 2013. Protože žalobce výslovně uváděl, že nemíní svoji podanou žalobu jako žalobu na ochranu proti nečinnosti a nenavrhoval soudu, aby žalovanému uložil povinnost rozhodnutí o odvolání vydat, soud – vázán v tomto ohledu žalobním petitem - nemohl takovou povinnost žalovanému uložit.

Soud v dané věci nemohl aplikovat ani ust. § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle tohoto ustanovení *při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.* Soud však v daném případě nepřezkoumává rozhodnutí o odvolání a nemohl tedy rozhodnutí o odvolání zrušit. Bez splnění této podmínky ovšem podle ust. § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím není možné povinnému subjektu nařídít, aby požadované informace poskytl.

Soud nemohl vyhovět ani návrhu žalobce na zrušení posledního prvoinstančního rozhodnutí povinného subjektu ze dne 9. 9. 2012, a to právě z důvodu, že jde o rozhodnutí prvoinstanční a tedy nepravomocné, proti němuž je přípustný řádný opravný prostředek (tj. odvolání, které také žalobce skutečně podal) ve správním řízení. Přezkoumání (a případné zrušení) tohoto rozhodnutí je tedy v první řadě v pravomoci předsedy představenstva žalovaného.

Pro úplnost soud připomíná (zejména žalovanému), že odvolací orgán v případě, že dospěje k závěru o neudržitelnosti prvoinstančního rozhodnutí, nemusí nutně spolu s jeho zrušením toliko vrátit věc prvoinstančnímu orgánu k novému rozhodnutí, ale může také sám požadované informace poskytnout. Zejména v případě, kdy o odvolání rozhoduje ten, kdo stojí v čele povinného subjektu, a kdy je tedy velmi pravděpodobné, že požadované informace se nacházejí ve faktické dispozici odvolacího orgánu, by se takový postup jevil jako vhodný a souladný se zásadou hospodárnosti správního řízení.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu o ochraně před nezákonným zásahem žalovaného jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl (výrok I).

Návrh žalobce na zrušení nepravomocného rozhodnutí povinného subjektu ze dne 9. 9. 2013 čj. 57403/2013-O25 soud odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s ust. § 68 písm. a) s. ř. s., neboť ve vztahu k tomuto rozhodnutí žalobce dosud nevyčerpal řádné opravné prostředky (výrok II).

Jako nepřípustný odmítl soud také návrh žalobce na to, aby soud žalovanému přikázal přímo poskytnutí požadovaných informací, neboť podmínky pro takový postup stanovené v § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím nebyly v tomto řízení před soudem splněny (výrok III).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly (výrok IV).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. dubna 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková